

[Rasmussen (Hvolbæk).]

ministeren gav for ikke at gaa med til at bevilge yderligere 3½ Mill. Kr., som allerede er brugt til Grundforbedringsarbejder. Hvis de nemlig bliver bevilget, bliver det under en Form, som efter min Mening ikke er tiltalende, idet de bliver givet til Folk, som har sat Arbejde i Gang uden at have Spor af Sikkerhed for, at de kunde komme i Betragtning. Ovre paa min Egn arbejdede man med et større Arbejde i den Retning. Man havde faaet udarbejdet Planer fra Hedeselskabet, og man spurgte saa mig, om der var Penge tilbage af Bevillingen, saa at det kunde nytte at faa det sat i Gang. Jeg svarede, som Sandheden var, at Bevillingen var opbrugt, og saa sagde de: Ja, saa vil vi vente, indtil der kommer en ny Lov, for det kommer der selvfølgelig, og saa søger vi. Ved nu at bevilge de 3½ Mill. Kr. vil man favorisere dem, der har været frække nok til at udføre et Arbejde, de ingen Bevilling har faaet til, hvorimod de, der har været lovlidige og villet vente, indtil Loven blev forlænget, altsaa indtil der blev Penge til at faa Arbejdet sat i Gang, vil staa med en lang Næse.

Jeg mener, vi gør rettest i at stemme for det Forslag, der er kommet fra Folketinget. Det har jo vist sig, at Loven har virket i høj Grad tilfredsstillende, idet den har bevirket, at store Arealer i vort Land er blevet grundforbedret, og samtidig har den i væsentlig Grad formindsket Arbejdsløsheden ude i Landkommunerne. Det er saa grumme faa Tilfælde, hvor der har været Strid om Lønsprogsmaal, saa jeg forstaaer ikke, at Partiet Venstre har villet rejse dette Spørgsmaal. Det er dog en selvfølgelig Ting, at naar Staten stiller sig i saa høj Grad imødekommende over for Grundforbedringsarbejder, at den giver indtil 1/3 af, hvad de koster, maa man ogsaa have nogen Sikkerhed for, at de Arbejdere, der skal udføre Arbejderne, faar en ordentlig Løn. Jeg anbefaler derfor at stemme for den Affattelse, Folketinget har givet Forslaget.

Ordføreren (Johs. Clausen): Jeg har ikke fundet, at en formel Redegørelse fra min Side skulde nødvendiggøre en Diskussion, men de faldne Udtalelser tvinger mig til at fremsætte nogle Bemærkninger. Jeg vil da henvise til, at Lovforslaget blev vedtaget i Fjor med alle Partiernes Stemmer, og adskillige Grundforbedringslove, der er gennemført siden 1929, er ogsaa blevet vedtaget med alle 4 Partiernes Stemmer. Det, der har givet Anledning til Striden, er jo ikke, at man har søgt at skabe Løntrykkeri

gennem Grundforbedringsloven, men det er det, at et Cirkulære, som blev udstedt af Landbrugsministeriet den 21. April 1933, fastslog, at der skulde gives tariffmæssige Lønninger. Her ligger Aarsagen til hele Uroen. Forholdet er nemlig det, at der findes kun een Organisation af Arbejdsgivere inden for Skovbruget, og den findes i Maribo Amt. I ingen andre Amter har Arbejdere og Arbejdsgivere fundet hinanden i fælles Bestemmelser om, hvad der skal betales for Dræningsarbejder. Derfor har den nævnte Bestemmelse i Landbrugsministeriets Cirkulære tændt den Lunte, som bevirkede de store Uoverensstemmelser i baade Folketing og Landsting, og som bevirkede Nedsættelsen af Fællesudvalg.

Vi har jo Beviser i Udtalelser af Grundforbedringsudvalg, som er blevet oplæst i Fællesudvalget. Et Grundforbedringsudvalg skriver, at det kan ikke nægtes, at Arbejdspriserne efter Grundforbedringsloven er steget, i det bestemte Tilfælde, der foreligger, med 7—8 pCt.; vi har Udsagn om, at de andre Steder er steget ganske betydeligt, og vi kan ikke anerkende, at Tariffer udarbejdes af Arbejderne og Dræningsmestrene, uden at den Part, som lader Arbejdet udføre, har haft et Ord med at sige. Vi fra vor Side kan heller ikke anerkende Berettigelsen af, at man gennem et Cirkulære, der kommer ca. en Maaned efter Lovens Vedtagelse, forrykker det økonomiske Grundlag, man har tænkt sig Loven skulde virke paa.

Grundforbedringsudvalgene har yderligere klaget over, at der for sent er tilgaaet dem Meddelelse om, at Midlerne var opbrugt, og at de derfor er blevet ved at arbejde i god Tro til, at der stadig kunde bevilges nye Laan til Grundforbedringsarbejder. Derfor mener jeg, det er Rigsdagens uforsvigelige Pligt at bevilge 3½ Mill. Kr. til de Arbejder, der er udført eller paabegyndt paa et Tidspunkt, da baade Grundforbedringsudvalgene og Landmændene med god Grund troede, at de kunde faa Laan.

Endelig vil jeg gerne gøre opmærksom paa den Mærkelighed, at der ikke er fuld Overensstemmelse mellem de Udtalelser, der er fremsat her, og Udtalelser, der er fremsat fra visse Arbejderkredse. Jeg har foran mig Arbejdsmændenes Fagblad Nr. 10, 1934, og jeg vil gerne med Formandens Tilladelse oplæse nogle enkelte Bemærkninger heraf. Der findes i dette Blad et Cirkulære, som er udsendt af Formanden for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, og det er ganske interessant at lægge Mærke til, hvorledes dette Cirkulære paa adskillige